

“Όποτε πήγα να μιλήσω, η φωνή μου σκόρπισε χωρίς απάντηση.”

Όσες λέξεις έχει ο Εσκιμώος για το χιόνι,
τόσες περίπου έχω κι εγώ για τη μοναξιά.

Το βασίλειο του ύπνου είναι επισφαλές.
Ακόμα κι ένα παραπονιάρικο σκυλί,
κάτω στο δρόμο,
μπορεί να σου στερήσει τον θρόνο,
που τόσο πάσχισες.

Καθώς πεθαίνει κι ο τελευταίος που σε γνώριζε,
δε μένει πίσω τίποτ' από εσένα.
Σκλαβιές σε πράματα, ιδιότητες, ονόματα.
Ωστε, λοιπόν, όλα πηγαίνουν στα χαμένα;

Μια καπνοδόχος πάνω απ' το κεφάλι μου μένει άκαπνη.
Τα καπάκια της χρυσά και λεπτά σαν τσιγαρόχαρτα.
Κάπου κάπου κατεβάζει ήχους από τον έξω κόσμο:
θρήνους, καβγάδες, χαρές, κυριότατα το σφύριγμα τ' ανέμου.
Όποτε πήγα να μιλήσω, η φωνή μου σκόρπισε χωρίς απάντηση.
Θα 'λεγες τούτο το δωμάτιο ξερό πηγάδι.

Όπως βλέφαρα
Τους ουρανούς πάνω μας
Σύννεφα κλείνουν.